õli, mees kloppis weräwä päale julgusega, ja üks wanaldane naiste rahwas tõmps weräwä lahti ja rüüpis asja, mis mees soowis. —

Mees räägis oma nõudmise üles ja näitüs sedä rõõsus õlewa laud lina, ja wanaldane naiste rahwas tundend tedä ka selleşt laud linast ja tunnistand tõdä oma õe mehers. Õõld mehele: „Sina pead jün minu juures 3 nuud õlema, ma wõen oma raamatud läbi, wõib õlla ehk leian selle nime. —

Nõid lugend 3 nuud ööd nuu päiwäd; aga ei leidänd õnnetse sedä nime.

Nüüd räägind ta meest jälle selle kerä ja laud linaga mennä nii nuida ennegi joo teuma. —

Mone päiwise räägo järel jääand kerä ühe nü suma juure ülgawa loşi ette paigale, nui neist töis teşt joo õleme nuuld.

Mees kõmmutand ruşkaga jälle wastu wära wat, wähä aja peräşt tehnd ja üks wana mnor weräwä lahti loşt mehe şişe ja rüüpind asja. —

Nui mees nõik räägind ja laud lina jälle näitänd, rõõmustand wanakene üsnä, selle peräşt et ta oma noorenu õe meest nähä sai. Küsind tedä 4 nuud şäal paigal õlla, seşt tämäl mennä 4 nuud aga nui raamatud läbi saab lugend.

Mees nähänd ka tämä raamatuid, neil õlled mustad lehed; aga walged kirjad.

Nõid suand raamatud läbi lugend; aga nime, Urşa, ei õle ta leidänd.

Tämä kambris seinä päal rippuend mušt tuhat, kõige şugušid, suuri ja peeni, õbedaşi ja waskişi wilesid. Ta wilistand ühe wilega 3 kõrd nü et mehel kuuşt ja tihaşt läbi käind, şis tuld wähä ajaga kamber, şitikaid mutukaid, putukaid, üri ja kõnni, nii täis, et jalaga kuhugi ruumi ei õld astu.

Wanamoor küşind nende käest: „Kas teate üht inimist nuusi elämä, kell nimi Urşa on?" Ei keegi teedänd. Wanaka silmişsend kõik elukate peawed üle ja õõld: „Oh şe pime kärnä kon ja lendaw murelane on weel wõllas, wilistand weel selle wilega üks kord, ja wähä aja peräşt tuld kärnä kon ühkides ja lendaw murelane tüwu wuristades tuppa, nõid küşind, nüüd nei käest „kus teawad ruştki üht ~~inimise nime~~ Urşa nimelişt inimist elämä." —